

ΡΩΜΗΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένεννιάξην,
στέφανον λαχάνων ή πατρις δς πλέξη.

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των αρχαιοτάτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τ ώ φ ρ ά γ γ α κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .

Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ κ φ ρ ά γ γ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου σελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
προς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Εικοστή Νοεμβρίου και τρίτη,
συνιέται και πάλιν ή Κρήτη.

Πεντακόδια εξήντα κι' έπτά,
για τ ό σπύτι μας δώστε λεπτά.

Μιά μυστική πολιτική.

Για σου, Ράλλη... σύ μινάτο ξεφωνίζεις ξαρκικό
πώς θά γίνη κι' είδω μία Κυβερνείο Ρωσσικό.
Για σου, Ράλλη... δίχως φόβο μίς 'σ'της πίερας τής πολλαίς
άπ' τ ό ψεύτικο τ ό βήμα μίαν άλήθεια σύ μας λίσ.

Σκόψε μπρός οι Τσάρο θρησκο, γή κι' ήλευθερη και σκλάβω,
γίνε Ρούσσο, γίνε Σλάβω,
γκρίμιες τής Έκκλησιαίς σου, ρίξε κάτω Παρθενώνες,
ψάλε Ρούσσικο τρωπάρι, φίλα Ρούσσικιας εικόνας.

Μοσκόβια πρηγορήτρα, Μοσκόβια, γλυκερά μας μάνα,
σπάσε τών άιτών τ ά νύχια, φράξε στόμα κάθε λίκου,
μίαν ήμέρ' άς μίς ζυπνήση Μοσκόβικη κημπάνα
κι' οι ραχιάδες νά μείθουν με τήν βότκα τού μουζικου.

Πίστεται οι σκλάβων σάρκακις ο πολύπλοκος ιστός σου,
τό Βαγγέλιο σου τό κριδικαι και μίς τόχεις μυστικό,
μάνα τής ορθόδοξίας, είναι Σλάβος κι' ή Χριστός σου,
δέν κρατεί καλέμι μόνο, μί και κνούτο Ρωσσικό.

Κλάψε, γή, που στάζει αίμα και βογγάει σφιχτοδεμένη,
Πάσχα Τσάρου οι προσμίνε,

και με πόνο θά θυμάσαι τού Σουλτάνου τήν σκλαβιά
σάν 'ματόνη τ ό κορμί σου κοσμοπίνικτρα Μοσκόβια.

Κατεβάνι κατεβάνι και σπαζάει πέρα πέρα
κάθε λιφάνο τής δοξας και παλόρ σου θησαυρό,
που κι' ήλευθεροι και δούλοι θ' άλλαξουν μίαν ήμέρα :
εκαλλίο Τούρκος με φεγγάρι, παρά Ρούσσοι με σταυρό.»

'Στου στρατού τ ά παλληκάρια, τής πατρίδος τ ά καμόρια.

Τώρα τώρα, που τού Μάρτη θά μας 'πουν τ ά χειλόνια
πώς ζημίρωμα γελάφ,
μη χωρίσουν 'σ'την ψυχή σας μαύρακις έχθρας για γαλόνια,
μήτε πάθη χαμηλά.

Τώρα τώρα, που βροντούνε τουρκεμικίς άνάρηχ άνάρηχ,
πάθος δέν χωρεί κανίνα,
και 'σ'τόν ίσκιο τής σημαίας ίσκιωθήτε, παλληκάρια,
σάν και πρωτ' άδελφωμίνα.

Μιά λαχτάρα κι' ένας πόνος τ ά σπαθιά σας νά σταυρώνη,
των ραχιάνων ή καυμός,
τούτος νάνει τόνειρο σας, τούτος νάνει και γαλόνη
και μονάχος σας θυμός.

Γλυκογίλα τους, αγάπη, γλυκογίλα τους, ειρήνη,
 μιά τιμή για τὰ γαλιόνα, τὰ μικρά και τὰ μεγάλα,
 μιά τιμή και μιά αγάπη, για νὰ μὴ χαροῦν κι' ἐκείνοι,
 πού τῆς ἔχθρας τὸ φαρμάκι σὰς ποτίζουν στάλα στάλα.

Ὁ Φασουλῆς ἢ λέσα κλαίει μὲ μιά ὄλογορα.

(Ὁ Φασουλῆς σάν ζήτουλας μὲ θλωμένο μάτι
 κάθεται καταμόναχος ἀπίξω 'στὸ Παλάτι,
 και τραγουδεῖ λυπητερά μὲ θλιβερὴ φλογέρα,
 και χύνεται παράπονο και κλάφει 'στὸν αἶρα.)

Φ. — Παλάτι πολυδύξαστο, Παλάτι λατρευμένο,
 γύρνα και 'ὄς τὸν ζήτουλα τὸν κακομοιρασμένο.
 Τώρα πού μίσα 'στὴ Βουλή μας κάνουν σαματά,
 τώρα πού κι' ὁ μαντρόσκυλος μας λείει χωρατὰ
 και ἔσιπαθόνη για στρατὸ μὲ ποζὰ Σακαράκα
 κι' ἀνάβει τὸ Ρωμαϊκό σάν μὲ φουφὸ λά βράκα.

Τώρα πού βλέπω, Βασιληά, τοὺς πολυμέρχους βλους
 νὰ τρώνε τὰ μανίκα των για τοὺς στρατοὺς και στέλους,
 τώρα πού σχολιάζεται μὲς 'στὴ Βουλὴ κι' ἡ Κρήτη
 και τρέχει και χειροκροτεῖ πολὺ κηρηναριό,
 νεροποντὴ 'πλημμύρισε και τὸ 'δικό μου σπῆτι
 κι' ἔπαισε κι' ἡ ταρατσα μου και 'λίγο μαγειριό.

Λυπησού, Κορωνίτσα μου, ζητιάνο κτηματία,
 πού μὲς 'στὸ ὄρομο ἔβηθη χωρίς καμμιάν αἰτία.
 Ἐμαθα, Κορωνίτσα μου, μὲ τὸση μου χαρά
 πὼς τώρα πάλι τῶδεῖς κι' ἐβάνης γαλαντόμα,
 και τρεῖς χιλιάδες ἔδωσε 'στὴν μαύρη συμφορὰ,
 πού τὸσο κόσμο εἶμαι μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα.

Τρεῖς χιλιάδουλας μετρηταῖς γι' αὐτοὺς πού βγήκαν λούτσα,
 τρεῖς χιλιάδουλας μετρηταῖς σὲ τούταις τῆς ἀντάρας...
 και μόνο νὰ τῆς φαντασθῆς μικρὰ μικρὰ χαρτούτσα
 γεμάτα μὲ νικιλίνας ἢ χάλκιναις παντάρας,
 καταλαβαίνεις τί παρὰς ἔγυθη για τ' ἀσκήρι
 μίσο ἀπὸ τὸ φιλόδηρον τοῦ Παλατιοῦ κημέρι.

Τρεῖς χιλιάδουλας μετρηταῖς ! ...
 ὄστε μου 'λίγαις ἀπ' αὐταῖς.

Κι' ἓνα χρετούτσο νάχα
 τοῦ Βασιληά μονάχα,
 θάκτιζα τὴν ταρατσα μου, θάκτιζα τὴν κουζίνα,
 και θάπαυα τὴν γρίνα.

Μὲς 'στους παθόντας ἄς γραφῆ κι' ὁ τάλας Φασουλῆς,
 ὄστε καποῖνον ἔβανον κι' ἔμεινα τὸ σακάτη...
 μὲ τοὺς ἐβάνους τάχατε δὲν ζοῦν κι' οἱ Βασιλεῖς ;
 μὲ τοῦ λαοῦ τὸν ἔβανον δὲν τρώει τὸ Παλάτι ;
 Μὲ τοῦ Κουβέρνου τὸν παρὰ τὸ Στέμμα τοῦ λαμπρίνου
 και σάν μας τύχουν συμφορὰς ὅπως μας τὸν δίνει.

Πάντα σὲ τούτον τὸν ντουιζὴ
 θὰ βασιλεύ' ἡ Ζητιανιά,

κι' ὁ κόσμος ἄλλο τίποτα νομίζω πὼς δὲν εἶναι
 παρ' ἓνα πέρνει δίνε.

Βλέπω κόσμον μὲ χρυσὰ
 ἔμπροστά μου νὰ ποζάρη,
 βλέπω κι' ἄλλον μὲ ταγάρι
 και κουρέλια περισσά,

και φωνάζω μοναχὸς μου λιγυμένος εἰς τὰ γίλινα :
 ἐνὰ ζητιάνος μὲ χρυσάρια, νὰ ζητιάνος μὲ κουρέλια».

'Ὁ Κορδονακούμπαρας μας κάνει φασαρία
 και νὰ προικίσῃ ἔβληκε τὴν κόρη σου Μαρία,
 κι' ἐν σὺ δὲν θίλεις, Βασιληά, πεντάρα για τὴν κόρη,
 ὅμως ὁ Κροῖσος Θεωρῆς θὰ βάλῃ μὲ τὸ ζόρι
 κάθε πιστὸ τοῦ κουινιέ
 νὰ σκούρη για τὴν προικὰ νὰ εἶ.

Αὐτὸς ὁ λαοπρόβλητος φωστήρ τῆς Καρκαλιῶς,
 αὐτὸς πού χύνει δάκρυα για ψυτοπερισσάματα,
 και λείει πὼς ἀμέτρητα χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς
 ὄσοι φωνάζουν και βογγοῦν για στέλους και στρατεύματα,
 μόνο για σένα, Βασιληά, δὲν κάνει τὸν μουφοῦλη
 κι' ἄς πᾶθ τὸ παλῆμακελο για τὴν Κορώνα σκούζει.

Αὐτὸς σοῦ δίνει, Βασιληά, μὰ σὺ τὴν προικ' ἀρνέσαιαι
 και μόνο μὲ τῆς συμφορὰς τῆς φτώχειας συγκινεσαιαι,
 και λίω σ' ἔλους τοὺς κουτοὺς :
 ἀμνηστὰ μὲ τὰ βρολιὰ
 ἔδο γαλαντόμους ὀνατοὺς,
 Πρωτοπουργὸ και Βασιληά.

«Μίσα 'στὴ φτώχεια, πού κόσμο δέρνει,
 ἐκείνος δίνει κι' αὐτὸς δὲν πέρνει,
 κι' ἐν τὸ Κουβέρνο πικρὸς οὐμώκη
 μὲ τὰς θυσίας τοῦ Κορδονάτου,
 ὅμως και πάλιν τὸ κράτος σῶζει
 γαλαντομα τοῦ Κορωνάτου.

Μὰ κι' ἐγὼ μὲ τὴν Θεωρῆ
 ἔβρωκίζω τώρα τώρα :
 «Ψωροκόστινα μουφοῦλη,
 'μπρός 'στὸν Θρόνο στέκα σουλα,
 κι' ἔλη χάρις κι' ἔλη λούσο
 'στῆς θυσίας σου τῆς τόσαις
 ἔδωκε 'στὸν γαμπρὸ τὸν Ρουσο
 χιλιάδουλας τετρακοσάκις.

«Κάνε κι' ἄλλη μὲ θυσία,
 τὸ βαρὺ πουγγι σου κούνι,
 μὴ φανῆς και 'στὴν Ρωσοσία
 Ψωροκόστινα παιγιόσινα.

«Συλλογίσου, κασιδιάρη,
 τί θὰ 'πῆ κι' ἡ συμπεθέρα,
 σάν δὲν ὄδωρε μῆτι ὄσπαρ
 για τὴν κόρη τὴν δεινιέρα.

Θεωρῆ, πῶ βλαστημάς
 σάν σοῦ λείψη και βιλόνι,
 δὲν ταϊράσουν και σ' ἔμας
 κλάφεις Ἐξηνταβελόνη.